

сърцебиене

петър петров

софия
2017

*Благодаря за подкрепата
на брат ми и моите родители*

© Петър Петров, автор, 2017
© Издателство „Изток-Запад“, 2017

ISBN 978-619-01-0148-2

*

Има хора, с които ти идва да прекосиш
най-безшумните артерии на града.

Да захвърлиш сянката си
в първата пряка.

Да оставиш думите си
в ръцете на просяк.

С такива хора
и най-дългата улица
ти се струва най-кратка.

Има хора, на които просто не им отива
да се отдалечават, да се отдалечават.

А докато косите гласовете на минувачите,
троотоарите като стих ви наизустяват, наизустяват.

*

Правя пореден
безпомощен опит
да те освободя от себе си.

От примките, от примамките си.

Да накарам светлата ми тъга по теб,
да отшуми, да отехти, да се отлее.

Нямам опит в това да отшумявам,
да отехтявам и да отливам тъга,
било то и най-светлата
тъга на света.

Но - знам ли - може и да успеея
да си направя отливка от тъгата ми по теб,
и някой ден да ти я изпратя по пощенски гълъб.

Водя монолог, нещо като монолог на дивата светулка.

Чувствам се така все едно си водя записки
или се изповядвам до последен дъх
върху отворената вътрешна
книга на някого.

Отдавна изписана до последната страница,
отворената книга е като отворена рана,
която приютява болката,
а може и да бъркам.

Правя отливка от тъгата ми по теб.

Отливка след отливка, след отливка,
искам да отехтя, да отшумя в теб.

Да премина през всичките ти бариери.
Да се загубя и никога да не се намеря.

Да се саморазправя със себе си в теб.

Да се разбия във всичките ти стени.
Да се изпочупя в теб, да се погубя.

Да се откъсна и да се захвърля.
Да скоча от най-високото ти.

Да се удавя.

Да поникна в теб и да се изкореня.
Да се стопя в теб, да се стопя по теб.

Да изпусна всички последни влакове.
Да изпусна и последната си дума в теб.

Искам да бъда високоговорител на тишината ти.

Да се изтощя от писане по теб.
Да бъда чернова на черновите.

Да се пръсна като презрял плод в ръцете ти.

Да се разпръсна, да разпространя чувствата си
през средствата за масово освирепяване.

Искам да скъсам бронезилетката си пред теб.

Да се разглобя и сглобя пред очите ти.
Да се доизмисля в теб, да се довърша.

Да се довърша искам в теб, да се довърша.
Да премина през теб, над теб, под теб.

Да се изговоря, да се измълча.
Да се измълча в най-тихото ти.

В най-дълбокото ти да задълбая,
да се отдалеча в най-близката ти далечина.

Да помръкна в теб и да осъмна.
Да помръкнеш в мен и да осъмнеш.

Да снова около теб, да снова,
изтощен от копнеж да обикна.

Искам просто да съм някъде около теб,
да докосвам присъствието ти на този свят.

Липсваш ми, толкова ми липсваш
още преди да съм те видял,
че отсъствието ти е като
бомба със закъснител.

Нямаш идея колко съм безпомощен
пред най-присъстващото отсъствие.

Нямаш никаква идея.

*

Хвърлям думи
откъдето и да мина.

За да ме намериш.

*

Всяка дума крие
своето бездумно.

И го пази.

До последно.

*

Думата.
Думата на думите.

Онази, с която никнеш
в градината на сърцето ѝ.

*

Някой те е спуснал отнякъде
да се спуснеш до дъно,

някога в някого
да покълнеш,

и толкова.

*

Най-дългото стихотворение
трае едва няколко секунди.

Само колкото да си събереш
малко тичинков прашец.

От трапчинките ѝ.

*

Ти,
нали не си мислиш,
че си нещо повече от питанка,
подшушната от бог под ушната ѝ мида?